

Finantsministeren i det forrige Møde udtalte sig saa fuldstændigt. Den anden Afvigelse, som er foreslaaet fra det, som blev vedtaget ved den sidste Behandling, er mere at betragte som en nødvendig Folge af hele Paragræphens Affattelse. Man vil nemlig see, at den sidste Deel af Paragræphen, der lyder saaledes: „Den, der har erholdt et saadant Forskud, kan ei erholde noget nyt Forskud førend et Aar efter at det ældre Forskud er afbetalt“, vil, hvis Udvalgets Forslag skulde blive antaget og ikke Finantsministerens, tabe sin fornuftige Betydning, idet der kun gives Forskud til Personer, som blive forskyttede uden selv at have søgt derom. Det maa nemlig betragtes mere som en nyttig Sag for Regjeringen at give disse Forskud, og der er ingen Grund til den mellemiggende Tid, inden de kunne faae lignende Forskud under lignende Omstændigheder; altsaa vil Udvalget i ethvert Tilfælde foreslaae den Forandring, at dette Sidste skal udgaae. De øvrige Rettelser ere kun Rettelser i Stilen.

Finantsministeren: Skjøndt det efter de Ord, vi nylig hørte af den ærede Ordfører, maaskee vil være mindre nødvendigt, idet jeg deraf tør forudsætte en større Deeltagelse for det af mig stillede Ændringsforslag, troer jeg dog at burde motivere det med nogle Bemærkninger. Ligesom der allerede i det ærede Udvalg var en temmelig stor Meningsforskjel med Hensyn til Spørgsmaalet om Dvartalsgægeforskud i Fremtiden burde kunne bevilges af Regjeringen eller ikke, saaledes viste der sig ogsaa ved Afstemningen over Udkastets § 5 temmelig deelte Meninger derom i Thinget. Naar jeg nu har stillet dette Ændringsforslag, saa er det ingenlunde, fordi jeg vil søge at fremkalde en gjentagen Afstemning ved 3die Behandling over Noget, som i Realiteten maatte være mere eller mindre overeensstemmende med det, som engang har faaet fuld Majoritet imod sig ved 2den Behandling, men jeg troer, at det ved nærmere Betragtning vil vise sig, at der er en betydelig Forskjel mellem det, som ved anden Behandling blev forkastet, og det, som jeg nu har tilladt mig paany at foreslaae. Det vil nemlig erindres, at af nogle af Udvalgets Medlemmer var der stillet det Ændringsforslag ved 2den Behandling,

at Dvartalsgægeforskud kun skulde gives under visse Betingelser, men dog for alle Gager, og i Modsatning hertil havde Udvalgets øvrige Medlemmer stillet det Forslag, at Dvartalsgægeforskud ikke skulde kunne gives undtagen i Tilfælde af uansøgt Forskyttelse. Jeg har troet, at man kunde saa at sige forbinde disse to divergerende Ansuelser, ved at indrette det saaledes, at det forkastede Forslag modificeredes derhen, at det kun fik Anvendelse paa Gager af og under 1000 Rbd., og at den antagne strengere Behandlingsmaade derimod kom til at gjælde for alle andre Gager. Deraf troer jeg altsaa fremgaaer, at det, som for Dieblisset Hayes for Die fra min Side, mere er en administrativ Nødvendighed, om jeg saa maa udtrykke mig, og mindre derimod en Begunstigelse for Embedsstanden. Naar man imidlertid vil opfatte det som en Begunstigelse for Embedsstanden, som unægteligt altid er forbunden dermed, forsaavidt den administrative Nødvendighed netop støtter sig dertil, at det i visse Tilfælde er uomgængeligt nødvendigt at maatte begunstige Embedsstanden ved Forskud, saa troer jeg, at selv fra det Synspunkt, som Begunstigelse betragtet, vil det have mindre imod sig i det Dieblis, man indskrænker det til saa lavt lønede Betjente som dem, der tjene paa 1000 Rbd. eller derunder. Jeg maa imidlertid tillade mig noget nærmere at ytre mig herom. Jeg troer, at det maa være klart, at det, jeg tilsigter, ingenlunde er en Begunstigelse, men hovedsagelig Noget, som er nødvendigt, og at det maa være Regjeringen forbeholdt paa samme Tid, som man ved det foreliggende Lovudkast uforbeholdent forelægger Thinget Fortidens Brost, tillige at søge at bringe nogenlunde Orden i disse Brost, at forberede en Overgangsperiode for Embedsstanden, som for den kunde blive mindre søllelig. Det er vist, at, hvad enten det er rigtigt eller ikke, saa har den Udstrækning, i hvilken man hidtil har kunnet erholde Forskud, med Hensyn til hvilke der ofte ikke har været Spørgsmaal om Tilbagebetaling, eller i alt Fald ikke om at tilbagebetale det paa de oprindelige Billaar, for en stor Deel af Embedsmændene medført en væsentlig Begunstigelse, ja man kan gjerne sige et formeligt Indtægtsstillæg. Denne Tilstand